

Achttien holes in... anderhalve dag

Als u zo op uw gemak zit te kijken naar een van de vele films die er in de loop der tijden van golfwedstrijden zijn gemaakt, dan lijkt het zo eenvoudig... niet het golfspel en niet het ver-tonen van zo'n film, maar het maken van zo'n rolprent. Men neme een filmcamera, men begeve zich naar een golfbaan waar een interessante partij wordt gespeeld en men filme.

Degenen onder onze lezers die getuige zijn geweest van het „groot spektakel” dat zich op 13 en 14 juni op de Haagsche Golf & Country Club heeft afgespeeld, weten nu wel beter.

Zoals wij in het mei-nummer nog juist heel kort hebben kunnen aankondigen, had Film-way's Incorporated het oog op de baan in de Wassenaarse duinen laten vallen voor het maken van een tv-film in opdracht van Shell Oil, de Amerikaanse „dochter” van de Koninklijke/Shell Groep, die onder de titel “Shell's wonderfull world of golf” een serie “commercials” van vijftig minuten laat maken in verschillende landen, waar dan telkens een bekende Amerikaanse professional een wedstrijd van 18 holes speelt tegen de landelijke professionalkampioen.

Drive van Gerard de Wit

Wie, waar en waarom

Om die reden was dus de keus op Gerard de Wit gevallen en ook omdat hij in de Amerikaanse golfwereld geen onbekende is; hij heeft enige jaren achtereen en ook nog onlangs aan verschillende grote toernooien deelgenomen.

De Wit's tegenstander was Byron Nelson, oud-Amerikaan Open Kampioen 1939, die sedert 1945 weliswaar nog slechts bij uitzondering wed-

Het opnemen van de film werd geleid door „director” (regiseur?) Dick Darley (in het midden met walkie-talkie); zittend de secretaresse van de filmploeg, daarnaast (met pet) Jan Blansjaar, mevrouw G. Driehuizen, die als scorer fungeerde en geheel links de heer A. M. Groskamp, die als referee optrad

strijdgolf speelt, doch niettemin nog steeds tot de prominenten in zijn land wordt gerekend. Hij heeft in 1937, '39 en '47 voor Amerika tegen Groot-Brittannië om de Ryder Cup gespeeld, was Amerikaans professional kampioen in 1940 en '45, won het Franse Open in '55 en heeft nog een aantal andere titels op zijn naam staan.

De keus van de heer D. Sage, manager van Filmway's Incorporated was op de Haagsche G. & C.C. gevallen, omdat hij dit het meest typisch Hollandse golflandschap vindt en ook omdat de Haagsche G. & C.C. met zijn groot aantal buitenlandse leden van ambassades en internationale concerns een vrij grote bekendheid in het buitenland geniet.

Om \$ 5000

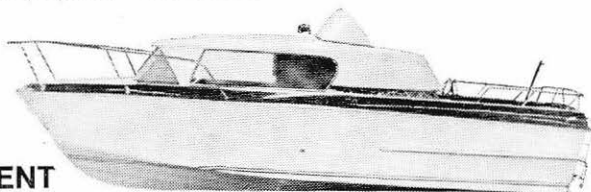
De inzet van de wedstrijd van \$ 5000, \$ 3000 voor de winnaar en \$ 2000 voor de verliezer. We hebben ons bovendien laten vertellen dat Shell Oil gemiddeld ca. f 1 miljoen per film heeft uitgetrokken, aangezien de maatschappij zich ook aansprakelijk heeft gesteld voor alle schade die tengevolge van de filmopnamen aan de baan worden toegebracht. (Men krijgt hierdoor enigszins een indruk — niet alleen van de bedragen

die in Amerika voor dergelijke publiciteit worden uitgegeven — maar ook van de ontzaglijke belangstelling die een dergelijke serie golffilms blijkbaar bij het Amerikaanse tv-publiek geniet en dus van de schier ongelooflijke populariteit van golf in Amerika).

Bij de voorbereiding van zo'n filmopname gaat men bepaald niet over ijs van één nacht. Enkele dagen tevoren reeds kwam een ploeg het „terrein verkennen” en dat in de letterlijke zin van het woord. Iedere hole werd van alle kanten bekeken, er werden piketpaaltjes in de grond geslagen op de plaats waar de camera's ongeveer moesten komen te staan om een neerkomende drive te kunnen opnemen, er werd overlegd op welke punten van de baan vaste (en met denengroen gecamoufleerde) stellages voor de camera's zouden worden gebouwd, er werd „publiek” gehuurd, om op ieder ogenblik van de (lange) dag zeker te zijn van althans een minimum aantal toeschouwers en ook om de soms vlak naast de spelers op de grond staande camera's te camoufleren. En dat alles in de wetenschap dat, zou het op de overeengekomen 13e en 14e juni regenen of zelfs maar een bedekte

De ideale ontspanning: WEEKEINDEN OP HET WATER!!

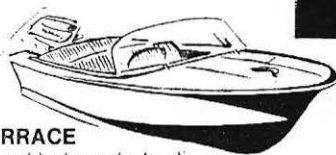
Natuurlijk - in één van de prachtige polyester sport-, toer- of weekendboten uit de grote E.K.S.-vloot. Enkele van de 36 typen polyester E.K.S.-boten:

PRESIDENT KREUZER

geheel Polyester,

ideaal voor hem, die zijn sportief weekend wil combineren met luxe en comfort. De President Kreuzer heeft een ingebouwde: Volvo Penta Aquamatic 100 pk motor, elektrische koelkast, waterspoeltoilet, volledige keuken-accommodatie, met formica bekleed enz. Er is een duidelijk en sierlijk instrumenten-paneel ingebouwd. Boordladder en extra waterski-trekbeugel behoren eveneens tot de uitrusting van deze boot, die magnifiek afgewerkt is en een chique bekleding heeft.

de

NORRACE

is een ideale gezinsboot, geheel polyester, vastligging, onzinkbaar, non-slipdek, kortom - de sensatie van vele Europese boottentoonstellingen.

Bezoek de imposante

E.K.S.-VLOOTSCHOUW

In de PERMANENTE E.K.S.-EXPOSITIEHAL, Sliedrecht dagelijks open van 9 uur v.m. tot 10 uur n.m. (zon- en feestdagen van 2-5 uur n.m.) Daar vindt U een vloot polyester sport-, toer- en weekendboten van de meest luxe kajuitkruiser tot de kleine jol toe. U is welkom en U krijgt alle gewenste inlichtingen van de internationaal ervaren specialisten in polyester voer- en vaartuigen.

POLYESTER JOLLEN

In de jollenklasse vindt U b.v. de *Norfish*, een royale gezinsjol (7 personen), geschikt voor kleine buitenboordmotor, sublieme afwerking enz. De kleine POLYESTER JOL kan gebruikt worden met kleine buitenboordmotor of als hengelaarsjol met roerriemen of als zeiljol - compleet met nylon zeil, zwaard, zwaardkast en riemen leverbaar. Een geslaagd cadeau voor een "geslaagd" schoolrapport van de grotere zoon en dochter.

Voor de kleinere zoon of dochter zijn er nog de kleine rubberboten en opvouwbare kano's in tal van typen.

TECHNISCH HANDELSBUREAU

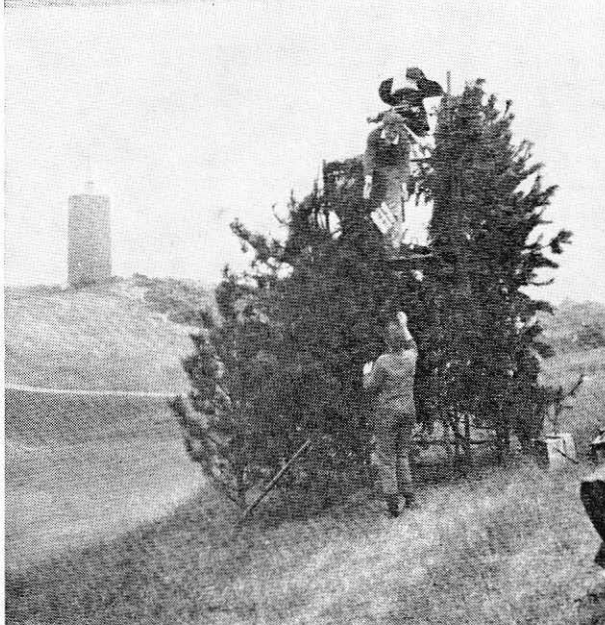
e.k.s.

CARAVAN- EN SPORTBOTEN-IMPORT

Oranjestraat 3-5 Sliedrecht

Telefoon (01840) - 3103

(Sliedrecht ligt aan de autoweg Rotterdam-Gorinchem)

lucht zijn, er niet zou kunnen worden gefilmd.

Wat dit laatste betreft, heeft het beide dagen meegezeten. Alleen op de eerste ochtend heeft men, nadat om half acht(!) van de eerste tee was afgeslagen, drie kwartier op de tweede tee moeten wachten tot een „overdrijvend wolkenveld”, zoals De Bilt dat noemt, voorbij de zon was getrokken.

Geen fakirs

De wedstrijd zelf speelde zich — zoals u intussen wel al zult hebben begrepen — in een geheel andere sfeer af, als gebruikelijk. Nu geen van de eerste drive tot de laatste putt tot in hun haarwortels geconcentreerde spelers; zij hadden fakirs moeten zijn om dat te kunnen volbrengen bij een gemiddelde wachttijd tussen de slagen van twintig minuten. Want vóór iedere slag moesten eerst de vijf camera's zijn op- en ingesteld. Dit houdt in, dat één man met een fotometer telkens voor iedere camera de belichtings-tijd opgeeft en dat ook telkens met een meetlint de afstand tussen bal en camera wordt opgemeten. En na iedere slag moesten er eerst een of twee camera's naar voren, naar de plaats waar de ballen waren neergekomen, om de naar hun volgende slag wandelende spelers en het publiek te kunnen filmen. Tijdens deze intermezzi werd dan tevens het commentaar opgenomen.

De commentatoren waren George Rogers, een van de Amerikaanse Shell-mensen, en Gene Sarazen, wie men ondanks zijn zestig jaren nog kan aanzien dat hij eenmaal tot de kleurrijkste figuren onder de Amerikaanse professionalgolfers heeft behoord. Geen groot stylist als Sam Snead, maar een brillant wedstrijdspeler, heeft Sarazen tal van belangrijke kampioenschappen en wedstrijden gewonnen. Het zal interessant zijn t.z.t. het commentaar van deze kenner van het spel over de partij De Wit-Nelson te horen.

Rijden en rossen

Voor het „intern transport” van technici en materieel tijdens de wedstrijd — er was ook een rijdende camera-toren — werd druk gebruik gemaakt van enige jeeps en de officials van de

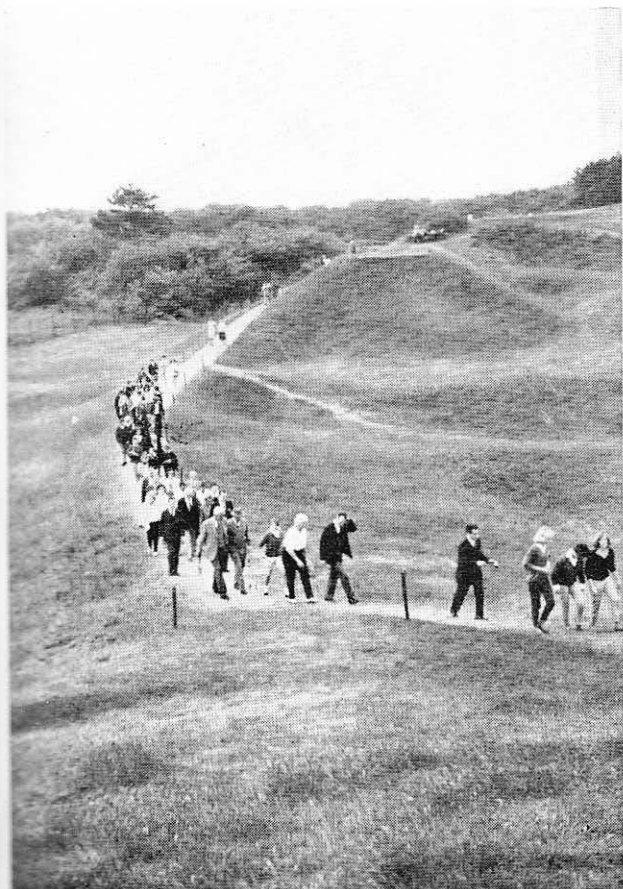
Boven: De twee commentators; links Gene Sarazen, rechts George Rogers

Midden: Een ijzerslag van Byron Nelson; op de achtergrond een door toeschouwers gecamoufleerde tv-camera

Onder: De tv-camera-toren achter de tweede green

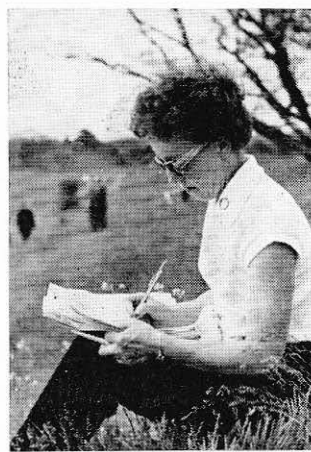
Haagsche Golfclub hebben, ondanks de toegezegde vergoeding van alle schaden, beide dagen toch wel met angst in het hart het geros en gerij langs de fairways en de greens en door de rough gade geslagen. De schade is dan ook, hoewel niet verontrustend, toch vrij aanzienlijk.

Opvallend was de beheerste nervositeit van de leidende figuren in dit tv-team. Niemand ontging iets dat tot zijn competentie behoorde en dank zij kleine, handige walkie-talkies, konden de nodige contacten — zelfs op normale spreekafstand — met gedempte stem, ja bijna fluisterend worden onderhouden. De man die alles „aan een touwtje” had, was director (regisseur?) Dick Darley, die telkens als alles klaar en gecontroleerd was, met een “roll camera number one” etc. en het commando “action” het sein gaf, dat de spelers zich naar hun bal konden begeven, met hun caddie overleggen, een stok pakken, adresseren en slaan. Dat was dan tevens voor de spelers het sein om zich opnieuw “in te leven” en te concentreren. Het mag dus wel een wonder worden genoemd, dat er zo betrekkelijk weinig slagen werden gemist.

Het publiek

Van alle 18 holes waren op millimeter papier nauwkeurige plattegronden getekend. Deze secretaresse had tot taak alle slagen in die plattegronden te tekenen. Bij de eindmontage van de film heeft men daarvan veel gemak

Elf holes in 10½ uur

Dank zij de uitstekende voorbereiding en organisatie is men de eerste dag verder gekomen, dan men had gehoopt. De opzet was op beide dagen negen holes te spelen, maar mede dank zij het mooie weer en het goede licht kon woensdagavond — na tien-en-een-half uur spelen — om zeven uur op de elfde green worden gestopt. De Wit was uitgegaan in 39 en Nelson in 37. Toen donderdag om één uur de wedstrijd was afgelopen, had De Wit gewonnen met 72; zijn tweede negen van 33 lieten werkelijk niets te wensen over. Nelson was er tegen het eind wat uitgeraakt, hij ging slecht driven, maakte op de 15e een zes, op de 16e een vijf en sloeg op de 18e eenmaal out-of-bounds; daardoor werd zijn totaal 80.

De Wit heeft het een interessant ervaring gevonden, al zou hij er niet voor tekenen om dit werk geregeld te doen. Vooral het lange wachten tussen de slagen is slopend. Van de zoemende camera's — soms één op nauwelijks een meter afstand — had hij geen last, „maar als je twintig minuten de tijd hebt om over je volgende slag na te denken, dan verander je wel vier keer van gedachten, dan raak je aan het twijfelen en dan wordt het steeds moeilijker om je te concentreren, voor zover dat tenminste nog mogelijk is.”

Arrasburger Rittertrunk
MITTEL MOSEL
F. ONNES & ZON - GRONINGEN